

KINDERPANEL INTERVIEWT DE MAKERS VAN CHAOS UNITED

Chaos United is een supergrappige graphic novel over het rommeligste voetbalteam dat je maar kunt bedenken. Aanvoerder Milan heeft grote plannen met het team, zoals hij grote plannen heeft met alles wat hij bedenkt. Er zijn alleen een paar problemen. 1: Hij heeft geen voetbaltalent. 2: Er groeit geen gras in Donkersloot. En 3: Alles wat Milan bedenkt, loopt anders dan hij dacht...

Samen met ons Kinderpanel interviewden we Gerard van Gemert en Rudi Jonker, de makers van dit boek.

Hoe zijn jullie op dit boek-idee gekomen?

Gerard: We wilden een stripboek maken over voetbal. Wij zijn allebei gek op stripverhalen én op voetbal, dus dat leek ons het allerleukst. Maar een stripboekuitgever vond ons idee maar niets en dus zochten we verder. Bij uitgeverij Condor vonden ze het wel een leuk idee, maar dan met iets meer tekst erin. Daar zijn we over gaan nadenken en zo ontstond Chaos United.

Rudi: En het moest brutaal zijn, niet braaf. Haha. We wilden iets maken waar we zelf om moeten lachen. Dat is gelukt. Voetbal en humor.

Hoe werken jullie samen?

Gerard: Eerst hebben we het idee verzonnen en wat de personages allemaal moesten gaan meemaken. Toen hebben we de personages verzonnen, hoe ze eruit moesten zien en hoe hun karakters in elkaar zaten. En daarna zijn we aan de slag gegaan. Maar omdat Rudi de tekeningen maakt, heeft hij het meest gedaan. Als teksten ook terugkomen in de tekeningen, moet dat wel op elkaar aansluiten en dat kun je eigenlijk maar in één hoofd doen. Na ieder hoofdstuk hadden we overleg en pasten we sommige dingen aan.

Rudi: Inderdaad, we hebben de wereld van Chaos United samen bedacht en bedenken ook de dingen die Milan en ze vrienden meemaken. Maar de figuurtjes die ik teken, praten in mijn hoofd en dat schrijf ik op. En dan schrijven we samen weer wat er nog beter, leuker of brutaler kan.

Chaos United presentatie Zijn jullie wel eens jaloers op elkaar?

Gerard: Dagelijks. Je moet iets bijzonders hebben als je zo makkelijk en goed kunt tekenen. Wat jullie niet zien maar ik wel, is dat Rudi waar je bij zit Milan en zijn vrienden tekent zoals hij dat wil en dan ook nog in een paar minuten tijd. Echt ongelooflijk knap.

Rudi: Haha, wat leuk. Ik ben niet zo snel jaloers. Maar Gerard heeft het bijna altijd naar zijn zin en is lekker relaxed. Net zoals Bennie. Dat vind ik wel een fijne eigenschap.

Kunnen jullie zelf een beetje voetballen?

Rudi: Zeker. Het is altijd lastig te zeggen van jezelf hoe goed je bent. Maar ik wilde wel een tijd profvoetballer worden. En Gerard volgens mij ook. Op mijn 15e wist ik dat het niet ging lukken. Daarna heb ik doorgevoetbald tot mijn 40e. En als ik mijn knieband nog had dan voetbalde ik nu nog. Zeker weten.

Gerard: Eigenlijk wel. Nou ja, nu niet meer. Maar vroeger konden wij best tegen een balletje trappen. Dat moet ook wel, anders kun je zo'n boek niet maken. Je moet een beetje weten hoe het er op het veld en in de kleedkamer aan toe gaat. En hoe de bal rolt. Wel heel toevallig dat we allebei door een knieblessure (gescheurde kniebanden) gestopt zijn met voetbal. Alleen dat geeft al een band. Wie is je favoriete speler – in het echt en bij Chaos United?

Gerard: Ik heb nu niet echt een favoriete speler, maar bij Messi heb ik wel het gevoel alsof hij van een andere planeet komt. We zijn allebei wel groot fan van Johan Crujff. Maar ja, we zijn ook al wat ouder en hebben hem allebei zien voetballen. Sterker nog; we hebben hem allebei ontmoet en Rudi heeft zelfs een stripboek over hem gemaakt.

Rudi: Ja, hoe leuk is dat. Johan Crujff vond het leuk dat ik hem heb getekend. Ik vond het een grote eer. Nu is mijn favoriet Frenkie de Jong. Vooral door het plezier dat hij uitstraalt. Op en buiten het veld. Messi is inderdaad buitenaards goed, maar Frenkie doet me denken aan het voetbal van vroeger uit mijn eigen voetbaljeugd. Lekker een balletje trappen.

Ook Floris (10) heeft een paar vragen:

Gerard, waarom bent u gaan schrijven en hoe oud was u toen?

Gerard: Mijn eerste boek schreef ik toen ik veertig jaar oud was. Mijn jongste dochters (die toen elf en twaalf waren) daagden mij uit en zeiden dat het me nooit zou lukken om een boek te schrijven. Ik dacht van wel. Uiteindelijk schreef ik Gevecht om de cup en stuurde het naar zeventien uitgevers. Maar die stuurden het allemaal weer terug. Of ze vonden het niet leuk genoeg, of ze hadden al een voetbalboek. Clavis, een Belgische uitgever, durfde het wel aan en zo begon mijn schrijverscarrière.

In het boek doet een van de spelers alsof hij trainer is. Waarom komt er geen echte trainer in voor?

Gerard: Milan is natuurlijk zo'n eigenwijs ventje. Hij denkt dat hij alles zelf kan verzinnen. En hij vindt zichzelf ook heel erg goed. De anderen vinden dat eigenlijk wel prima en moeten daar vooral om lachen. Alleen Milan vindt het belangrijk dat ze winnen, de rest wil vooral veel lol hebben. En eigenlijk zou iedereen dat moeten vinden. Vind je niet?

Rudi: Zo is het. Kinderen aan de macht! Volwassenen maken alles veel te serieus. En ik kan het weten, want ik ben al meer dan dertig jaar volwassen.

Waarom schrijf je bijna alleen maar boeken over voetbal?

Gerard: Intussen schrijf ik niet alleen maar boeken over voetbal, maar ook over serieuzere onderwerpen zoals de Tweede Wereldoorlog en vluchtelingen. Maar het is waar, de meeste van mijn boeken gaan over voetbal. Het antwoord is eigenlijk heel simpel: schrijven is een enorm uit de hand gelopen hobby (ik heb gewoon een fulltime baan) en ik vind schrijven leuk en voetbal leuk. En dus combineer ik die twee.

En Zara (9) heeft ook wat vragen voor Rudi en Gerard:

Op welk personage lijken jullie het meest?

Gerard: Eigenlijk lijk ik op niemand. En dat is juist het leuke aan het verzinnen van personages, die kunnen totaal iemand anders zijn dan jezelf.

Rudi: Als ik ga zitten met pen en papier, dan gaan de figuurtjes vanzelf in mijn hoofd praten. En dat schrijven Gerard en ik dan op. Daarna maak ik daar de tekeningen bij. Eerst de tekst en dan de tekeningen. Eigenlijk lijk ik een beetje op alle figuurtjes, maar het meest geniet ik van Milan. Die doet alles wat ik zelf niet durf.

Zitten jullie zelf ook op een voetbalvereniging?

Gerard: Nu niet meer. Van mijn 7e tot mijn 35e heb ik gevoetbald. Ik was eerst lid van Rapiditas in Weesp en daarna van Alpha in Alphen aan den Rijn.

Rudi: Ik ook niet meer. Van mijn 7e tot mijn 18e voetbalde ik bij Swift, in Amsterdam. Daarna voetbalde ik waar mijn vrienden voetbalden, of waar ik werd gevraagd om te komen voetballen. Ik heb nog wel bij een stuk of 6 clubs gevoetbald tot ik op mijn 40e dus mijn kruisband scheurde. Het laatste jaar had ik de leukste trainer, Hans Bergsma, die wilde dat ik lang pingelde met de bal. Ik kon mijn geluk niet op.Zara

Als er een deel twee komt, komen er dan ook meer personages bij?

Zo ja, dan heb ik nog wel een goed idee: Een meisje met twee vlechtjes en een pony!

Gerard: Daar hebben we nog niet over nagedacht, maar dit aanbod kunnen we eigenlijk niet afslaan. Dus daar gaan we eens goed over nadenken en dan vooral over wat voor streken dit personage gaat uithalen.

Rudi: Een meisje erbij, dat kan altijd. Fatima krijgt ook vast een grotere rol in deel 2. Maar een meisje met twee vlechtjes en een pony... Dat klinkt als een moderne versie van Pippi Langkous. Dat was wel een van mijn heldinnen vroeger, dus je weet maar nooit.

Als laatste stelde Lotte (9) nog wat vragen:

Waarom is Milan het belangrijkste?

Rudi: Milan vindt zichzelf natuurlijk heel belangrijk. En wij hadden iemand nodig die de hele tijd plannen maakt, zodat er gekke situaties ontstaan. Milan is de gekste.

Gerard: Wat Rudi zegt klopt. En we hadden iemand nodig die zichzelf zo goed vond, dat hij de leider van de groep was. Maar ondertussen zichzelf sterk overschatte en daardoor in hilarische omstandigheden terecht kwam.

Waarom kozen jullie voor 5 personen in het voetbalteam?

Rudi: Ik geloof dat het niet echt een bewuste keuze was. We hadden een aantal verschillende karakters nodig en kwamen hierop uit.

Gerard: We hebben zelfs nog even overwogen om Fatima aan het toernooi mee te laten doen. Maar haar rol hebben we nog beperkt gehouden en bewaard voor een later deel.

We hebben natuurlijk één belangrijke slotvraag...

Zijn er al plannen voor een tweede boek?

Gerard: Zeker weten. En dat vinden we hartstikke leuk. Want bij het maken van deel één hebben we ontzettend veel plezier gehad. De tranen liepen over onze wangen van het lachen bij het bedenken van de avonturen die ze zouden gaan meemaken.

Rudi: En dat willen we natuurlijk voortzetten, haha. De uitgever vindt het ook een goed plan, dus we zijn er al mee bezig. Volgend jaar is het opnieuw Chaos in de boekwinkels, en als het aan ons ligt is het ieder jaar opnieuw Chaos!

En als ik eerlijk ben: ik voelde me als een gympie. Ik was niet alleen mijn stem kwijt, maar de rillingen liepen over mijn rug en mijn benen voelden zo slap als gekookte spaghetti.
Het team keek me verbaasd aan.
Ik had de griep.

